

TISKOVÁ ZPRÁVA

72 HOURS in BANGKOK (IMDB)

Drama **72 Hours in Bangkok** zachycuje příběh dvouletého českého chlapce Nicolase (Nica) v Thajsku. Nico odlétá se svým otcem z Prahy na dovolenou a cestu si náležitě užívá. Příběh samotný se začíná odvíjet po příletu dvojice hrdinů do Bangkoku. Film zachycuje Nicův strastiplný třídní pobyt v 8-mi milionovém velkoměstě poté, co se ztratí svému otci již v letištní hale. I přes paniku, která ho zachvátí, když nemůže otce najít, se mu podaří letiště opustit, čímž se jeho situace ještě zhorší, neboť se ocitne na ulici v naprosto neznámém prostředí. Komunikace s lidmi není možná vzhledem k jeho věku a cizí řeči. Po ulici bloumá až do nočních hodin a díky laskavosti místních lidí (nabízejí mu jídlo, pití...) a nepřebernému množství nových cizích vjemů, se mu podaří na chvíli na svou situaci zapomenout. To se ovšem zhorší s příchodem noci, kterou nakonec vyděšený stráví v telefonní budce. Další den s ním naváže kontakt místní obyvatel Koi, který objeví telefonický kontakt na chlapcova otce, tomu se však nedovolá, a tak nechá Nica u sebe doma přespát. V mezidobí se otec snaží na letišti a posléze na ulici zoufale syna hledat. Když neuspěje, obrací se na místní policii, kde mu je však sděleno, že pátrání po nezletilém lze vyhlásit až po uplynutí 24 hodin po zmizení. Když konečně Koi otce zkontaktuje, domluví se na místě předání dítěte, k čemuž však nedojde, neboť Nico Koiovi – při jeho chvilkové nepozornosti – opět zmizí v davu. Nico prožívá další noc v ulici velkoměsta. Opětovné setkání otce s Koiem, který mu přislíbil pomoc, nevede k žádnému výsledku. Zoufalý otec se setkává s detektivem, který má s obdobnými případy zkušenosti, a ten rozjždí pátrání po nezletilém. Indicie ho přivedou na stopu gangu únosců dětí. Nica v jejich úkrytu skutečně objeví, odvede ho, ale když se sem vrací pro další vězněné děti, tak je jedním z členů gangu zabit. Nico zůstává opět sám na ulici a jeho nešťastný otec neví co dál...

Tento autorův filmový debut chce upozornit na velmi ožehavou tematiku ztrát, resp. zmizení a únosů dětí ve světě. *Díky celosvětové globalizaci dochází ke stále většímu pohybu osob z různých důvodů – studijních, pracovních, rekreačních- čímž se zároveň zvyšují i možnosti organizovaných zločineckých gangů k únosům, zejm. pak nezletilých dětí.* Je na příslušných orgánech jednotlivých zemí, aby dostatečnou legislativou a spoluprací s různými nevládními neziskovými organizacemi zajistily ochranu svých občanů – dětí, a to nejenom v rámci EU, ale i celosvětově.

Film má záměrně „otevřený závěr“ s úmyslem podnítit divákovu představivost (bude mít příběh šťastný konec, setká se chlapec s otcem?) a zároveň vyburcovat k zamyšlení, *zda ochrana jeho vlastních, ale i cizích dětí je dostatečná a zda příslušné orgány státní moci, příp. mezinárodní nevládní organizace disponují dostatečnými prostředky k tomu, aby mohly aktivně působit proti mezinárodním zločineckým syndikátům, resp. zda tyto prostředky efektivně využívají.* **Film je protkán emocemi (prvotní radost, následný smutek, neštěstí, naděje... otec a syn jsou k sobě intuitivně přitahováni), které jsou umocněny hudbou skladatele a dirigenta Andrei Morriconeho (nositel BAFTA ceny a mnoho dalších), který má vyjímečný cit pro pochopení dětských emocí a jejich hudební ztvárnění. Hudební kompozice tak bude vyjadřovat veškeré pocity dvouletého ztraceného dítěte. Jeho hudba tak geniálně dokresluje nejenom dějovou, ale i emoční linku příběhu. Navíc se tento film od novodobého filmu odlišuje editovací technikou využívanou v počátcích kinematografie -Talking Pictures – kdy je divák schopen sledováním obrazu pochopit děj filmu.** Tato technika byla zvolena z důvodu věku dítěte. *Nutno uvést, že autor hudby se hodlá angažovat v podpoře problematiky ztracených dětí formou 4 mezinárodních koncertů s tím, že výtěžek z nich bude poskytnut zejm. na zviditelnění a podporu řešení daného tématu.*

Celosvětově se ročně ztratí 6.000.000 dětí!

V rámci ČR se touto problematikou zabývá Cesta z krize, z.ú., což je nepolitická, humanitární a nezisková organizace, která je členem Evropské federace pro pohřešované a komerčně zneužívané děti (Missing Children Europe) a je provozovatelem krizové linky 116 000. Ta je součástí evropských krizových linek 116 000, které spolupracují zejm. při mezinárodních únosech dětí a jsou provozovány ve všech zemích EU. Uvedená organizace spolupracuje s Ministerstvem vnitra v problematice ztracených a pohřešovaných dětí v rámci Národního koordinačního mechanismu pátrání po pohřešovaných dětech. Tím právě dochází k propojení neziskového sektoru a státní správy. *V ČR žije cca 2 070 000 dětí, přičemž Policie ČR ročně eviduje 5 500 pohřešovaných dětí.* Jsou i další subjekty v této oblasti působící, jako je Nadace Naše dítě, a při únosech a pátrání po pohřešovaných lze využít i Schengenský informační systém.

Zdálo by se, že díky uvedenému evropskému propojení je situace v zemích EU příznivá. Není tomu tak a situace v celosvětovém měřítku je ještě o mnoho horší. Statistiky jsou nejednotné, neúplné, jde spíše o odhady a je velmi problematické získat ucelený pohled na věc. V tomto směru hrají důležitou roli sdělovací prostředky, které se občas daného problému dotknou, mohly by však být daleko více využívané při samotném pátrání po zmizelých dětech, a to v celosvětovém kontextu. Vždyť informace, které máme k dispozici, jsou alarmující: ***ročně se ztratí dětí a mladých lidí v ČR kolem 1.000 osob (mladších 15 let), ve Francii 35.000, v Belgii 2.500 a v USA 800.000 – 1.300.000 osob. Ani činnost samotné MCHÉ se nezdá být efektivní, když např. autor filmu byl odmítnut s požadavkem poskytnutí fotografií pohřešovaných dětí, které měly být promítány v pozadí závěrečných titulků filmu, s odkazem na ochranu osobních dat.*** Pokud jde o legislativní problém, proč není iniciována změna. Jak má pak být realizována - jistě nezanedbatelná - spolupráce s veřejností a sdělovacími prostředky? *Pokud nebudou efektivně řešeny tyto otázky, tak*

mezinárodní zločinecké gangy (které obchodují s „bílým masem“ – dodávají nezletilé děti k různým druhům vykořisťování, obchodování s tělesnými orgány, k nelegálním adoptcím apod.), nebudou ve své činnosti vážněji ohroženy.

Lze konstatovat, že celkově i přes (formální?) snahu orgánů EU není daná problematika dostatečně řešena. Proč neexistuje evropská instituce, která by se ve spolupráci s institucí zřízenou např. při OSN zabývala problematikou ohrožených, ztracených a pohřešovaných dětí, včetně prevence. Deklamovat, že každé dítě má právo na bezpečné a spokojené dětství a 25. května každého roku si připomenou Mezinárodní den pohřešovaných dětí, nestačí.

WWW.72HIB.COM

Copyright © 2017 Lubomir Haltmar. All Rights Reserved.